

SOULSKIN

Într-o vreme care a fost odinioară și acum a dispărut pentru totdeauna, dar va reveni în curând, există zi după zi cer alb, zăpadă albă ... și toate petele minuscule din depărtare sunt oameni sau câini sau urși.

Aici, nimic nu prosperă pentru a cere. Vânturile bat puternic, așa că oamenii poartă parka și mamleks, cizmele pe lateral, intenționat. Aici, cuvintele îngheață în aer liber, și propoziții întregi trebuie rupte de la buzele vorbitorului și dezghețate la foc, pentru ca oamenii să poată vedea ceea ce s-a spus. Aici, oamenii trăiesc în părul alb și abundent al bătrânului Annuluk, al bătrânei bunici, bătrâna vrăjitoare care este însăși Pământul. Și în această țară trăia un om... un om atât de singuratic încât, de-a lungul anilor, lacrimile lui îi sculptaseră prăpastii mari în obraji.

A încercat să zâmbească și să fie fericit. A vânat. A fost captivat și a dormit bine. Dar își dorea o companie umană. Uneori, în adâncuri, în caiacul său, când o focă se apropia, își aducea aminte de vechile povești despre cum focile erau cândva oameni, iar singura amintire a acelei vremuri erau ochii lor, care erau capabili să înfățișeze acele priviri înțelepte, sălbatic și iubitoare. Pe atunci, atât de mult îl chinuia singurătatea, încât lacrimile lui îi curgeau pe crăpăturile adânci ale feței.

Într-o noapte a vânat până s-a întunecat, dar nu a găsit nimic. În timp

ce luna s-a ridicat pe cer și sloiurile de gheață străluceau, el a ajuns la o stâncă mare pătată din mare, iar ochiului său ager i s-a părut, că pe acea stâncă veche, vede o mișcare deosebit de grațioasă.

A vâslit încet și adânc pentru a se mai apropia. Acolo, deasupra stâncii puternice, a dansat un mic grup de femei, goale ca în prima zi în care s-au întins pe burta mamei lor. Ei bine, el era un om singuratic, fără prieteni umani, poate doar în memorie – și a rămas și a privit. Femeile erau ca niște ființe făcute din lapte de lună, iar pielea lor strălucea cu puncte argintii ca cele de pe somon în timpul primăverii, iar picioarele și mâinile femeilor erau lungi și grațioase.

Atât de frumoși erau, încât bărbatul stătea uluit în barca lui, apa îl legăna, ducându-l tot mai aproape de stâncă. Auzea femeile magnifice râzând... cel puțin păreau să râdă, sau era apa care râdea la marginea stâncii? Bărbatul era confuz, era atât de uluit. Dar cumva singurătatea grea de pe piept, a fost înlăturată ca o piele umedă și aproape fără să se gândească, ca și cum ar fi fost destinat lui, a sărit pe stâncă și a furat una dintre pieile de focă care zăceau acolo. S-a ascuns în spatele unei stânci și a împins pielea de focă în qutnguq. Curând, una dintre femei a strigat cu o voce care era cea mai frumoasă pe care a auzit-o vreodată... ca balenele strigând în zori... sau nu, poate era mai degrabă ca lupii nou-născuți care se rostogolesc primăvara... sau dar, ei bine, nu, era ceva mai bun decât atât, dar nu conta pentru că... ce făceau

femeile acum?

Păi, își puneau piei de focă, iar una câte una femeile foci alunecă în mare, cântând și plângând de bucurie. Cu excepția uneia. Cea mai înaltă dintre ei a căutat în sus și a căutat în jos pielea ei de focă, dar acesta nu a fost de găsit nicăieri. Bărbatul s-a simțit încurajat - de ce, nu știa. El a ieșit din spatele stâncii, și i s-a adresat: „Femeie... fii... soția mea. Sunt... un... om singuratic.”

„Oh, nu pot fi soția ta”, a spus ea, „pentru că sunt dintre cei care locuiesc temețevanek, dedesubt.”

„Fii ... soția mea ...”, insistă bărbatul. „După șapte veri îți voi înapoia pielea de focă. Atunci vei putea pleca sau vei sta, cum vei dori.”

Tânăra femeie focă se uită lung în fața lui cu niște ochi care, în afară de adevăratele ei origini, păreau omenești. Fără tragere de inimă, ea a spus: „Voi merge cu tine. După șapte veri, se va decide.”

Cu timpul, ei au avut un copil, pe care l-au numit Ooruk. Iar copilul era suplu și gras. Iarna, mama îi spunea lui Ooruk povești despre creaturile care trăiau sub mări, în timp ce tatăl sculpta un urs sau un lup în piatră albă cu cuțitul său lung. Când mama lui a dus copilul Ooruk în pat, ea a arătat prin gaura de fum norii și toate formele lor. Doar că, în loc să povestească formele corbului, ursului și lupului, ea a povestit povești cu morse, balene, foci și somon... pentru că acestea erau creaturile pe care le cunoștea.

Uneori, stând în caiacul ei, când o focă se apropia din adâncuri, își aducea aminte de vechile povești despre cum focile erau cândva oameni, iar singura amintire a acelei vremuri erau ochii lor, care erau capabili să înfățișeze acele

priviri înțelepte, sălbatice și iubitoare. Atunci, atât îl chinua singurătatea, încât lacrimile îi curgeau pe ridurile adânci ale feței.

Dar, odată cu trecerea timpului, carnea ei a început să se usuce. Mai întâi s-a bătătorit, apoi s-a crăpat. Pielea pleoapelor ei a început să se decojească. Părul ei a început să cadă pe pământ. A devenit naluqaq, cel mai palid alb. Duhul ei a început să se ofilească. Ea a încercat să-și ascundă șchiopătarea. În fiecare zi, ochii ei, fără ca ea să vrea, deveneau fără lumină. Își întindea mâna pentru a-și găsi drumul, pentru că vederea i se întuneca.

Și așa s-a întâmplat, până într-o noapte, când copilul Ooruk a fost trezit de strigăte și s-a așezat drept în pielile sale de somn. A auzit un vuiet ca un urs, care era tatăl lui care o muștra pe mama lui și un strigăt ca de un clopot de argint căzând pe o piatră care era mama lui.

„Mi-ai ascuns pielea de focă cu șapte ani în urmă, iar acum vine a opta iarnă. Vreau să fiu ceea ce am fost menit să fiu!”, a strigat femeia focă.

„Și tu, femeie, m-ai părăsi dacă ți-aș da înapoi pielea”, bubui soțul.

„Nu știi ce aș face. Știi doar că trebuie să am ceea ce îmi aparține.”

„Și m-ai lăsa fără soție, iar pe băiat fără mamă. Ești real!”

Atunci soțul ei a tras clapeta ascunsă a ușii deoparte și a dispărut în noapte. Băiatul și-a iubit mama foarte mult. Se temea să o piardă și a plâns până a adormit... doar până l-a trezit un vânt. Un vânt ciudat ... părea să-l cheme, „Oooruk, Oooruuuk.”

Și din pat s-a ridicat, atât de grabnic încât și-a pus parka cu capul în jos și și-a tras mukluksul doar pe jumătate.

Auzind numele său chemat din nou și din nou, el a pășit afară în noaptea înstelată.

„Ooooooruuuk.”

Copilul a fugit spre stâncă cu vedere la apă și acolo, departe, în marea vântoasă, era o focă argintie uriașă... capul său era enorm, mustățile îi cădeau la piept, ochii îi erau galbeni. „Oooooooruuuk.”

Băiatul a coborât pe stâncă și s-a împiedicat de o piatră - ba nu, de un mănunchi - care se rostogoli dintr-o crăpătură a stâncii. Părul băiatului îl lovea la față ca o mie de hățuri de gheață.

„Oooooooruuuk.”

Băiatul a zgâriat pachetul și l-a scuturat - era pielea de focă a mamei sale. Oh, și o simțea prin tot mirosul. Și în timp ce el își îmbrățișa pielea de focă la față și îi inspira parfumul, sufletul ei l-a cuprins ca un vânt brusc de vară.

„Ohhh”, a strigat el cu durere și bucurie și și-a ridicat pielea din nou la față și din nou sufletul ei a trecut prin al lui.

„Ohhh”, a strigat el din nou, pentru că era cuprins de iubirea nesfârșită a mamei sale.

Și bătrâna focă argintie s-a scufundat încet sub apă.

Băiatul s-a urcat pe stâncă și a fugit spre casă cu pielea de focă zburdând în spatele lui. Extenuat a ajuns acasă. Mama lui l-a îmbrățișat, împreună cu pielea, și-a închis ochii în semn de recunoștință pentru siguranța amândurora.

Ea a luat copilul, l-a ascuns sub brațul ei, și pe jumătate fugea pe jumătate se tîrîia spre marea răcoritoare.

- Oh, mamă! Nu! Nu mă părăsil!”

Ooruk a plâns.

Într-un moment puteai spune că vrea să stea cu copilul ei, vroia, dar ceva o chema, ceva mai mare decât ea, mai mare decât el, mai mare decât timpul. Ea a îmbrăcat pielea ei de focă. - Oh, mamă, nu!” a plâns copilul.

„Oh, mamă, nu, nu, nu, ” a strigat copilul.

Se întoarse spre el cu o privire de dragoste îngrozitoare în ochi. Ea a luat fața băiatului în mâini și i-a suflat răsuflarea dulce în plămâni lui, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, cu el sub braț ca un mănunchi prețios, s-a scufundat în mare, în jos, și în jos, și în jos, și încă mai adânc în jos, iar femeia focă și copilul ei au respirat ușor sub apă.

Și au înotat adânc și puternic până au intrat în golful subacvatic de foci în care tot felul de creaturi se hrăneau cântând, dansând și vorbind. Marea focă de argint care l-a chemat pe Ooruk la marea nocturnă a îmbrățișat copilul și l-a numit nepot.

„Cum te simți acolo sus, fiica mea?” A întrebat marea focă de argint.

Femeia focă s-a uitat departe și a spus: „Am rănit un om ... un bărbat care mi-a dat tot ce avea. Dar nu mă pot întoarce la el, pentru că voi fi prizonier dacă o fac.”

- „Și băiatul?” - a întrebat foca bătrână. „nepotul meu?”. - a spus-o atât de mândru, vocea i-a tremurat.

„Trebuie să se întoarcă, tată. El nu poate rămâne. Încă nu a venit timpul pentru el ca să fie aici cu noi.” Și a plâns. Și împreună au plâns.

Așa că au trecut câteva zile și nopți, șapte ca să fie exact, timp în care copilul s-a întors la părul și ochii femeii. Ea a devenit de o culoare întunecată

frumoasă, vederea ei a fost restaurată, trupul ei a căpătat volum, și a înotat neschilodit.

Și iată că a venit timpul ca băiatul să se întoarcă pe uscat. În acea noapte, bunicul focă și frumoasa mamă a băiatului au înotat cu copilul între ei. Înapoi s-au dus, s-au ridicat, s-au ridicat și au ajuns în partea de sus a lumii. Acolo l-au așezat ușor pe Ooruk pe malul cu pietriș, în lumina lunii. Mama focă l-a asigurat: "Voi fi totdeauna cu tine. Atinge doar ceea ce am atins, fierul de făcut focul, uluul meu, cuțitul meu, sculpturile mele din piatră de vidre și focă, și voi sufla în plămâni tăi un vânt pentru a cânta cântecele tale."

Bătrâna focă de argint și fiica sa au sărutat copilul de multe ori; În cele din urmă s-au întors și au înotat în larg, și cu o ultima privire la băiat, au dispărut sub ape. Și Ooruk, pentru că nu era timpul lui, a rămas.

Odată cu trecerea timpului, el a devenit un puternic toboșar și cântăreț și un făuritor de povești și se spunea că totul a venit pentru că în copilărie a supraviețuit fiind dus pe mare de marile spirite ale focilor. Acum, în negura cenușie a dimineții, uneori încă mai poate fi văzut, cum iese din caiac, îngenunchează pe o anumită stâncă din mare, părând că vorbește cu o anumită focă femeie care se apropie adesea de țărâm. Deși mulți au încercat să o vâneze, din când în când, dar toți au eșuat. Ea este cunoscută sub numele de Tanqigcaq, cea strălucitoare, cea sfântă și se spune că, deși este o focă, ochii ei sunt capabili să înfățișeze acele priviri umane, acele priviri înțelepte, sălbatice și iubitoare.

